

SUMAR

„Nu trage, dom’ Semaca, sunt eu, Lăscărică!“ – cele mai faimoase replici din filmul românesc. Uneori, și din teatru!	7
„Sunt vagabondul vieții mele...“ sau când viața chiar bate – muzical sau nu – filmul!	10
Asemenea lui Jean Gabin, un „cetățean român travestit în actor“	22
„Nu schimb, rămân pe kerosen!“	34
<i>Prin cenușa imperiului...</i> cu un alt Paraipan sau un alt Stănică Rațiu	39
Cărciumile artiștilor: legenda Șarpelui Roșu și continuarea la Jariștea Locantă.....	85
O viață sentimentală discretă feat. Vasilica Tastaman. Căsătorie la 62 de ani cu Gabriela (fosta nevastă a temutului Bokassa?)	99
Alzheimer, maladia care nu iartă pe nimeni, nici pe Emil Cioran, nici pe Nepotul lui Rameau, nici măcar pe Mefisto	135
În loc de <i>Epilog</i> , „un cântec vesel să cântăm“: <i>Lumea e mică!</i> <i>Ce mai... câteva mese!</i>	175
ANEXĂ. Incursiuni în filmografie, teatru, televiziune și muzică	181
Lămuriri bibliografice cu și fără... dom’ Semaca	190

**„Sunt vagabondul vieții mele...“
sau când viața chiar bate –
muzical sau nu – filmul!**

*La cârciuma din cartier... unde se cânta și se bea...
Vreau astă-seară să petrec... cu amintiri din viața mea...
Am mai făcut câte-o beție... am mai iubit niște femei...
Și m-am vândut la galerie... pentr-un bilet de câțiva lei...*

*Sunt vagabondul vieții mele,
Ca într-un film cu Raj Kapoor
Măturător de praf de stele
Și cusurgiu fără cusur...
Îmi reproșez de la-nceput
Că n-am luat totul de la viață
Și nu i-am dat cât aș fi vrut...*

*Am fost și prinț, și cerșetor... un trădător, un om cinstit...
Numai cu viața de actor eu niciodată n-am glumit...
Am mai și râs de-o nerozie... am fost bogat, am fost falit...
Și în a toată lumii nebunie, eu publicul mi l-am iubit!*

Ca și marele său prieten – din filme și de la Șarpele Roșu – Ștefan Iordache, Gheorghe „Gigi“ Dinică era, la origine, băiat de cartier. Dacă Iordache crescuse printre mardeiașii din Rahova, Dinică a copilărit pe ulițele cartierului Giulești, la răspântiile căroră, în anii 1930–1940, nu o dată erau expuse trupurile neînsuflețite ale bandiților lichidați de brigada faimosului comisar Alimănescu și lăsați acolo ostentativ, pentru a sta drept pilde înfricoșătoare și pentru alți artiști. Mai mult decât atât, o

perioadă în copilăria sa, fiul de gitană (așa cum susține un coleg de generație – Papil „Pagubă“ Panduru – că i-ar fi mărturisit cândva) a trăit singur în calitate de copil al străzii!

Gheorghe Dinică (25 decembrie 1933 – dar 1 ianuarie 1934 în actele oficiale –, Giulești – 10 noiembrie 2009, București) a fost unul dintre cei mai importanți actori români, considerat, după dispariția lui Toma Caragiu la cutremurul din 4 martie 1977, poate cel mai mare actor de film al României. A jucat în aproape 100 de lungmetraje, în special în rolurile unor personaje negative, motiv pentru care Horațiu Mălăele l-a supranumit „cel mai mare «rău» al cinematografului românesc”.

Gheorghe Dinică și-a manifestat interesul pentru actorie încă de tânăr, făcând parte din diferite trupe de teatru de amatori încă de la vârsta de 17 ani. În 1957, a intrat la Institutul Național de Artă Teatrală și Cinematografică București la clasa profesoarei Dina Cocea. A absolvit în 1961, fiind deja apreciat încă de la prima sa urcare pe scenă, chiar din același an, și aceasta pentru rolul inspectorului Goole în piesa *Inspectorul de poliție* (*An Inspector Calls*). De atunci, Dinică a jucat la cele mai importante teatre din România: 1961–1967 Teatrul de Comedie, București, 1968–1969 Teatrul „Bulandra“, București, din 1972 Teatrul Național „I.L. Caragiale“, București

Debutul cinematografic l-a cunoscut în 1963, cu un rol în filmul Străinul, adaptare cinematografică a romanului omonim, scris de Titus Popovici.

Gheorghe Dinică a fost un foarte popular actor, jucând în mare parte în producții autohtone. Ca și actorul francez Alain Delon, bunăoară, Dinică a refuzat să joace în filme produse în Statele Unite. În general, din cauza aspectului său a fost distribuit în roluri negative, fie că ne referim la roluri de gangsteri, în seria de filme cu comisarul Moldovan, regizată de Sergiu Nicolaescu, fie la roluri de parveniți, odioși, dar pitorești, cum au fost Pirgu din *Craii de Curtea Veche* sau Stănică Rațiu în *Felix și Otilia*. Din acest motiv, nu i s-a încredințat rolul de a recita poezii patriotice și ode închinare „Conducătorului

iubit“ în supermontările cu iz propagandistic din marele spectacol patriotard „Cântarea României“.

Adesea, critica l-a asemuit cu Robert De Niro, comparație de care Gheorghe Dinică nu se declara deloc încântat: „*Ce legătură are Robert De Niro cu mine? Eu am studiat și jucat în România*“, a punctat, în repetate rânduri, actorul. Totuși, în anul 2006, a jucat într-un film regizat de marele regizor american Francis Ford Copolla, o ecranizare a nuvelei lui Mircea Eliade, *Tinerete fără tinerete*.

În 1996, după 60 de ani în care a fost „vagabond“, așa cum singur s-a intitulat în melodia sa, s-a căsătorit cu o femeie specială, Gabriela-Georgeta, care i-a fost alături până la moarte. Despre soția sa spunea: „E o femeie care are o relație clară cu viața și care a făcut ordine în dezordinea existenței mele“.

Gheorghe Dinică a decedat în data de 10 noiembrie 2009, ora 13:00, în urma unui stop cardiac sub ventilație, cu toate că timp de 30 de minute s-au efectuat manevre de resuscitare. Gheorghe Dinică, în vârstă de 75 de ani, a fost diagnosticat cu disfuncție multiplă de organe, șoc septic, insuficiență cardio-respiratorie, insuficiență renală cronică acutizată, insuficiență respiratorie acută (bronhopneumonie), disfuncție digestivă, disfuncție hepatică etc. Maestrul era internat în cadrul Spitalului Clinic de Urgență București (Floreasca) din data de 22 octombrie 2009.

Trupul neînsuflăit a fost adus pe 13 noiembrie în foaietul Teatrului Național din București unde a fost petrecut cu aplauze timp de 15 minute de aproximativ 2 000 de persoane venite să-și ia rămas-bun. A fost înmormântat în aceeași zi, în Cimitirul Bellu, pe „Aleea Gheorghe Dinică“, denumită astfel în semn de omagiu. (<https://ro.wikipedia.org>)

Dinică a absolvit în 1961 Institutul de Artă Teatrală și Cinematografică București, la clasa profesoarei Dina Cocea. „Primul meu rol a fost cu o trupă de amatori de la Poștă, iar eu interpretam rolul locotenentului Stamatescu din piesa *Titanic Vals*, de Tudor Mușatescu. Eram pe scenă și parcă visam. Nici nu știam ce se întâmplă cu mine. La un moment dat, m-au trezit niște aplauze din sală“, își amintea el. Gheorghe Dinică a jucat

apoi pe scenele Teatrului Mic, Teatrului de Comedie, Teatrului „Bulan-dra“, Teatrului Național București, Teatrului Odeon etc.

În ceea ce privește fabuloasa sa carieră cinematografică, el a interpretat roluri memorabile în peste 90 de producții. A debutat în *Străinul* și au urmat filme precum *Felix și Otilia*, *Un comisar acuză*, *Cu mâinile curate*, *Prin cenușa imperiului*, *Secretul lui Bachus*, *Bietul Ioanide*, *Ultima noapte de dragoste*, *Cel mai iubit dintre pământeni*, *Patul conjugal*, *Patul lui Procust*, *Orient Express*, *Filantropica* etc.

Talentul artistic al lui Gheorghe Dinică s-a manifestat și în muzică. În tinerețe, muză i-a fost celebra Maria Tănase și asta l-a făcut să imprime ani buni mai târziu, albume de romanțe în colaborare cu Ștefan Iordache și Nelu Ploieșteanu. De-a lungul carierei sale, Dinică a lansat *Cântece de petrecere* și *Cântece de petrecere 2*, în colaborare cu Ștefan Iordache și Nelu Ploieșteanu, împreună cu care a cântat adesea și la cârciuma lor favorită, Șarpele Roșu, *Romanțe* și *Parol că te iubesc*.

Totodată, Dinică a realizat numeroase roluri de televiziune, precum cele din producțiile ...*escu*, *Trei surori*, *Richard al III-lea*, *Lumini și umbre* sau telenovelele *Inimă de țigan*, *Aniela* etc.

Gheorghe Dinică a devenit o emblemă a cinematografiei românești. Cine nu știe celebra replica din filmul lui Sergiu Nicolaescu *Cu mâinile curate* – „Nu trage dom’ Semaca, sunt eu, Lăscărică!“? (Culmea, replica a fost preluată în folclor într-o formă greșită, deoarece, în film, Lăscărică spune: *Dom’ Semaca, sunt eu, Lascărică! Dom’ Semaca, vă rog să credeți că nu v-am trădat! Am fost adus aici cu forța!*) Lăscărică a rămas, de altfel, un personaj de care, la 75 de ani încă se simțea apropiat. Până după revoluție, Gheorghe Dinică a trăit o viață de artist boem. S-a bucurat de perioada celebrei crășme Șarpele Roșu și, alături de Ștefan Iordache, Marin Moraru, Sergiu Nicolaescu și mulți alții, a scris istoria filmului românesc. „Meseria asta a mea îmi ocupă cel mai mult timpul, îmi place și fără ea nu ar avea niciun haz pentru mine tot ce se întâmplă“, obișnuia să spună.

În 2008, a primit titlul de Doctor Honoris Causa oferit de Universitatea Națională de Artă Teatrală și Cinematografică București. În cariera

sa artistică prodigioasă, a primit numeroase distincții, printre care premiul pentru întreaga activitate la ediția din 2005 a Festivalului Internațional de Film Transilvania, premiul de excelență UNITER pe 1999, premiul pentru interpretare la Festivalul de Film de la Karlovy Vary pe 1976, premiul pentru cel mai bun actor la Festróia – Tróia International Film Festival, 1993. (www.mediafax.ro)

Gheorghe Dinică a făcut destăinuri inedite în cartea *Un actor pentru eternitate*, apărută în 2008, în care autoarea Mia Pădurean a povestit întâmplările din viața actorului la persoana a III-a, transformându-l într-un personaj de roman. În carte, se povestește că, în zorii zilei de 25 decembrie 1933, în prag de Crăciun, se naștea un prunc, în Giulești, la periferia Bucureștiului. Părinții Petre, funcționar la poștă, și Jana, casnică, au decis să-și înregistreze băiatul după Anul Nou, ca să mai câștige copilul un an în acte. Astfel, Gheorghe Dinică apărea născut, pe certificatul de naștere, pe 1 ianuarie 1934. Gheorghe Dinică a avut o copilărie fericită, un copil liber, năzdrăvan, curios, mai degrabă crescut de stradă și de prieteni decât de familie. „Sufletul și mintea mea de copil au memorat doar farmecul străzii și al jocurilor de puștani. Era o lume simplă fără niciun fel de fenomene, dar avea și parfum“, mărturisea actorul. „Eram copiii străzii. Strada pentru mine a fost lucrul cel mai important. Strada m-a învățat foarte multe, pentru că aveam prieteni mai mari care ne dirijau pe noi, cei de vârstă mică. Era o lume pe care nimeni n-ar crede că a existat, lumea cartierului“, povestea Dinică.

Amintirile sale au fost totuși marcate de ravagiile Celui de-Al Doilea Război Mondial. Pe 1 ianuarie 1944, când avea doar 10 ani, copilul a fost salvat ca prin minune, dar mulți dintre prietenii lui de joacă au fost uciși de bombardamente, în cartierul Giulești unde locuia. Trauma războiului și moartea „văzută cu ochii“ l-au marcat profund pentru tot restul vieții. A devenit copil al străzii. Totuși nu a luat-o pe căi greșite, ci a continuat să meargă la școală și să câștige bănuți ca să se întrețină. „Eram liber, părinții mei nu mai aveau grijă de mine. Stăteam pe unde apucam. Mi-am făcut viața în funcție de cum gândeam și de posibilitățile de

atunci. Am avut o șansă și am depășit toate momentele acelea“, mărturisirea actorului.

Viața după război era una ciudată. „Nu așa, n-am avut parte de lăfăiala aia în familie, n-am avut familie, și atunci totul se împrăștia. Perioada era tulbură și căutam fiecare să răzbatem“, spunea Dinică. Totuși, și-a regăsit rudele. Când era elev, mergea în comuna Cochinești, de lângă Stolnici, în județul Argeș, unde se născuse tatăl lui. Acolo, a petrecut vacanțe extraordinare. „Când mergeam la ei, mă primeau foarte frumos, cu mare bucurie. Eram singurul băiat din neamul Dinică, asta îi cucerea.“ Băiatul se îndrăgostise de viața la țară. „Comunicarea cu oamenii din sat era plăcută. Îmi amintesc cu drag de perioada aceea. La marginea satului, se țineau hore, se întâlneau fete, băieții îmbrăcați în costume populare. Era ceva sărbătoresc, mirific“, povestea actorul.

În București, unde revenea din vacanțe, a început să meargă la cinematografele de cartier. Băiatul resimțea că exista o mare diferență între Bucureștiul din centru și cel din mahala. „Ceva din mine m-a ajutat să nu o iau pe căi greșite. Atunci totul era posibil, mai ales în cartier. M-au influențat foarte mult filmele care rulau nonstop, cum s-ar zice: mâncam film cu pâine.“ În sălile cinematografelor de pe Calea Griviței, în sufletul lui se născuse dorința de a deveni actor. Îl amuza și, în același timp, admira cuplul Laurel-Hardy („Stan și Bran“), pe Chaplin, văzuse multe filme americane, westernuri, muzicale, cu gangsteri, intrigi, sau de dragoste, cu scene înduioșătoare. Mai târziu, își va aminti cu plăcere de John Wayne, James Stewart, Humphrey Bogart, Cary Grant. Pe lângă filmele văzute cu nesaț, la cinematograful Marna, mergea să vadă și trupele de artiști de la revistă, în frunte cu Titi Mihăilescu, iar mai târziu cu Puiu Călinescu.

A început să joace pe scenele teatrele de amatori ale marilor întreprinderi, care puneau în scenă Molière, Shakespeare, dar și dramaturgie românească. Prima apariție pe scenă a tânărului Dinică a fost cu o trupă de amatori a colegilor tatălui său, lucrători de la Poștă, în piesa *Titanic Vals*, de Tudor Mușatescu, în rolul locotenentului Stamatescu.

Tânărul Gheorghe își interpreta rolul cu multă naturalețe și dezinvoltură, de parcă „se născuse“ pe scenă. A avut senzația că plutește, după ropotele de aplauze, și a simțit acut nevoia să continue. S-a înscris în cercul teatral al Casei de Cultură a Sindicatelor (CCS) din București, iar, la 22 de ani, a fost distribuit în *Jocul de-a vacanța*, de Mihail Sebastian, în rolul lui Bogoiu. A câștigat la un concurs de amatori, Marele Premiu de interpretare pentru acest rol, având șansa să fie văzut de actrița Dina Cocea, care se afla în public. „Nu ai dreptul să-ți sacrifici vocația, te primesc la cursurile mele de pregătire“, i-a spus atunci, insistent, marea doamnă a teatrului românesc. După aceste cursuri, Dinică a intrat, în 1957, la Institutul de Artă Teatrală și Cinematografică, beneficiind de o bursă republicană. A absolvit Institutul în 1961, iar doi ani mai târziu a fost distribuit în filmul *Străinul*, în regia lui Mihai Iacob.

Toți partenerii săi de platou sau de scenă sunt de acord că Dinică impunea doar prin simpla prezență, fără să facă nimic, și că, pur și simplu, făcea ca aerul să vibreze în jurul său. Actorul avea mersul hotărât, o privire „însământătoare“, gestul economicos, replica scurtă, abia retezată din vocabular. Vorbea foarte puțin, dar de cele mai multe ori replicile sale dure erau compensate de privirea când dură, când animată de o neobișnuită căldură. Când intra pe platoul de filmare, ceilalți rămăneau încremeniți: actori secundari, figuranți, echipa tehnică, toți deveneau ușor inhibați de prezența lui, spunea Constantin Paraschivescu, în volumul *Histrion de cursă lungă*, apărut în 2002. Actorul putea fi un cinic și un disprețuitor sarcastic, „o lichea grotescă sau rafinată, un intrigant diabolic și terifiant, dar tot așa de bine poate fi un om simplu, generos și simpatic, un naiv romantic, sau un înțelept cu măsura relativității lucrurilor. (...) Cu privirea-laser și voce șuierătoare, cu mișcări atent studiate și, în același timp, imprevizibile, de fiară la pândă – iată una dintre multiplele ipostaze ale actorului Gheorghe Dinică. Marea performanță a lui este de a fi fost multiplu fără a-și pierde identitatea. Cariera lui nu a alterat umanul“, preciza Paraschivescu.

S-a căsătorit foarte târziu, după o viață boemă. Gheorghe Dinică nu a fost atras de ideea de căsătorie până după 60 de ani. „Am cunoscut multă lume, multe femei... Dar nu am avut timp să mă gândesc și la asta. Pe primul plan a stat întotdeauna munca pe scenă“, mărturisea el. În 1995, Gheorghe Dinică fost invitat acasă la o familie de prieteni, pe care nu-i văzuse de mult timp. În fața lui, la masă, stătea o doamnă distinsă, Gabriela-Georgeta, care i-a atras atenția și căreia i-a propus, timid, o întâlnire, la sfârșitul vizitei. „Aveam 60 de ani, până la acea vârstă am cunoscut tot ce se putea cunoaște. Eu eram liber ca pasărea cerului. Din viața mea boemă, am simțit nevoia să mă așez“, mărturisea Dinică. Pe 2 februarie 1996, cei doi au celebrat cununia civilă, apoi, mai târziu, cununia religioasă. Dinică spunea că nu și-a dorit copii, pentru că nu ar fi avut timp de ei. „Iubesc copiii, dar nu m-am gândit niciodată să fiu tată“, recunoștea Gheorghe Dinică, care și-a transferat afecțiunea paternă asupra nepoatei soției sale, Ornella Georgia, care a locuit cu el și soția lui, din 1997 până în 2005.

În familie, i se spunea *Gigi*. Colegii și prietenii i se adresau cu *Gheorghe*, doar Marin Moraru și Radu Beligan îl strigau Gigi, la fel, cum îl numea și Ștefan Iordache. Soția îl striga tot Gheorghe. „Suntem o familie de Gheorghe“, declara Gabriela-Georgeta Dinică, care a stat tot timpul la spital, lângă actor, până în ultimele zile de viață.

Permanent însă, cariera artistică i-a dominat viața, copleșindu-l efectiv. „Am avut marea șansă, în teatru și în film, să joc roluri negative. Nu regret că le-am jucat, pentru unii sunt monștri, pentru mine aveau și haz. Dacă ești un Făt-Frumos, o faci pe îndrăgostitul și cam atât“, spunea Dinică. Actorul, care făcuse o adevărată pasiune pentru rolurile de derberdei, lichele și escroci, a interpretat zeci de roluri de teatru, la Comedie, la „Bulandra“ și la Național, jucând și în numeroase 60 de filme. Printre rolurile antologice sunt cele din *Felix și Otilia* (1971), în regia lui Iulian Mihu, *Prin cenușa imperiului* (1975), în regia lui Andrei Blaier, *De ce trag clopotele, Mitică?* (1982) și *După-amiaza unui torționar* (2001) ale lui Lucian Pintilie sau *Filantropica* (2002) lui Nae Caranfil. Ultimele

sale roluri în teatru au fost la Teatrul Național, unde îl juca pe I.D. Borcea, în *Ultima oră*, după Mihail Sebastian, în 2003, și pe Cadâr, în spectacolul de mare succes *Take, Ianke și Cadâr*, regizat de Grigore Gonța, în 2001, în care făcea un trio de zile mari împreună cu Radu Beligan și Marin Moraru. Ultima sa mare provocare în teatru a fost rolul Mefisto, din spectacolul *Faust*. Regizorul Silviu Purcărete și Constantin Chiriac, directorul Teatrului „Radu Stanca” din Sibiu, i-au distribuit, în 2006, pe Gheorghe Dinică și pe Ștefan Iordache în cele mai importante roluri, Mefisto și, respectiv, Faust, din această superproducție. „Purcărete îi voia pe amândoi în distribuție. Ar fi fost excepțională întâlnirea: veterani, hârșaiți în teatru, cu atâta și atâta experiență, mai ales că cei doi nu jucaseră niciodată împreună”, a spus, Constantin Chiriac. Bolnav, răvășit de Alzheimer, Dinică s-a retras însă, după trei-patru zile, de la repetiție. În film, ultima sa partitură importantă a fost cea din 2007 în *Ticăloșii*, în regia Șerban Marinescu. Gheorghe Dinică juca în ultima perioadă doar în serialele de pe Acasă TV, fiind distribuit în *Inimă de țigan*, *Regina* și, ulterior, în *Aniela*. (<http://evz.ro>)

Criticat de mulți pentru prestația sa „mercantilă” din telenovelele suburbane în care a acceptat să fie distribuit spre finalul carierei, Dinică explica alegerea sa indirect, în cheie biografică. „Da, m-am născut într-o iarnă în Giulești. Un cartier de periferie, cu o viață ca atare. Nu aveam costumație contra frigului. Purtam pantofi cu talpa de lemn. Am fost un copil liber, năzdrăvan, curios, crescut pe stradă și de prieteni mai degrabă decât de familie. Ce imagini din copilărie îmi revin în minte? Imaginea bombardamentului din 4 aprilie. Războiul n-am să-l uit niciodată. Am scăpat printr-o minune. Bomba a căzut peste casă și eu eram în pivniță; m-a scos afară suflul. În lumea debusolată de după război, în viața mea nedirijată de cineva, cel mai frumos lucru care mi s-a întâmplat a fost faptul că am descoperit cinematograful. Pe atunci era un sistem de proiecție nonstop, puteai să stai în sală până seara, când te dădeau afară la ora închiderii. Am văzut atunci o mulțime de filme. Filmul a fost o lume care a venit spre mine la momentul

potrivit și mi-a dat o altă pornire. Teatrul? L-am descoperit mai târziu, la Național, când am văzut niște actori mari care m-au pus pe gânduri: Storin, Bălățeanu, Manolescu și alții. Cinematograful din cartierul meu era prima mea școală. Săraci, săraci, dar puteam vedea filme la discreție.“

Crescând singur, nu terminase școala, fiindcă a trebuit să-și ia o slujbă, ca să aibă din ce trăi. Se angajează ca lucrător la poștă. Difuza presa. Prin 1954, juca ca artist amator la Casa de Cultură a Sindicatelor, unde Nic Moldovan, asistentul lui Șahighian, înființase o trupă de teatru. Alături de Ștefan Radof fusese distribuit în spectacolul cu piesa *Jocul de-a vacanța* de Mihail Sebastian. „Mă simțeam așa de bine pe scenă, ca și cum eram acolo dintotdeauna. Nici eu nu știam exact de ce.“ A dat admitere de trei ori la Teatru, dar n-a povestit vreodată prin interviuri c-ar fi fost marcat că n-a intrat din prima. La clasă i-a avut profesori pe Dina Cocea și pe asistentul Ion Cojar. „Dina Cocea ne învăța să gândim și să căpătăm idei. Reținem stimularea gândirii, stăruința asupra detaliului, de ton, de gest, de mișcare, în munca de compunere a unui rol. Aș adăuga și a privirii, dacă aș ști că expresia ochilor poate fi determinată sau studiată la orele de actorie. Dar bănuiesc că jocul ochilor nu se poate studia, altfel nu-mi explic frecvențele priviri absente și inexpresive de care am avut parte în multe spectacole într-o jumătate de secol. Sigur, acesta e un dar de la natură, îl ai sau nu-l ai, știi fiindte deosebite ce atrag cu privirea ca un magnet, în sensul celor spuse de Caragiale la prima întâlnire cu tânărul Eminescu – niște ochi mari – la aceste ferestre ale sufletului se vedea că cineva este înăuntru.“ Gheorghe Dinică a făcut parte din promoția de aur a teatrului românesc alături de George Constantin, Amza Pellea, Silvia Popovici, Constantin Rauțchi, Sanda Toma, Mircea Albulescu, Draga Olteanu-Matei. Mulți dintre actori nu mai sunt printre noi. „Radu Beligan m-a angajat la Comedie, apoi m-a luat la Național.“ După absolvirea Facultății de Teatru, joacă la Teatrul pentru Tineret și Copii, apoi David Esrig și Radu Beligan îl cheamă la Teatrul de Comedie din București. „Am fost remarcat de un coleg regizor, David

Esrig, care a fost marea șansă a vieții mele. Am fost angajat de Radu Beligan la noul Teatru de Comedie, care avea o trupă de 30 de actori, unul și unul... Am avut șansa să fiu în preajma unor oameni interesanți, a unor minți scilpitoare. Cu Esrig aveam program de cantonament, acasă mergeam doar ca să dormim. De la opt dimineața făceam mișcare scenică, dicție, repetam. “ Dacă rolul Thersit din *Troilus și Cresida* i-a adus renumele de „fenomenul Dinică“, iar în *Nepotul lui Rameau* a atins performanța, cu rolul din *Umbra* devine vedetă. Succesele curg. Din 1972, devine actorul Teatrului Național din București, după ce actorul Radu Beligan preia conducerea. Avea 38 de ani. „Radu Beligan și-a luat toată trupa de la Comedie. Și aici, slavă Domnului, am jucat mult. Mi-e greu să-mi amintesc rolurile care mi-au plăcut cel mai mult. De spectacolul *Gaițele* mă leagă amintirile cele mai plăcute. S-a jucat 10 ani, a fost și ecranizat. Un spectacol care mi-a mers la inimă a fost *Ploșnița* de Maikovski. Și *Scrisoarea pierdută* în regia lui Beligan, unde l-am jucat pe Cațavencu, mi-a adus o mare satisfacție. Apoi *Așteptându-l pe Godot*, unde l-am avut partener pe admirabilul Marin Moraru. “ Pe prima scenă a țării joacă până în ultima clipă a vieții. Din 2002, devine Societar de onoare al Teatrului Național din București și Cetățean de onoare al Bucureștiului. (www.ziarulmetropolis.ro)

Actorul povestea despre cum și-a găsit marea dragoste și s-a căsătorit la 62 de ani, după o viață boemă, în care a pus cariera pe primul loc și nu a avut timp pentru o căsnicie. Dinică poate fi un cinic și un disprețuitor sarcastic, „o lichea grotescă sau rafinată, un intrigant diabolic și terifiant, dar tot așa de bine poate fi un om simplu, generos și simpatic, un naiv romantic, sau un înțelept cu măsura relativității lucrurilor“, sublinia Constantin Paraschivescu, în volumul *Histrion de cursă lungă*. Povestea de viață și de dragoste a actorului întrece totuși orice intrigă a vreunui serial de televiziune. Obișnuit prin meserie să aibă toată libertatea, Gheorghe Dinică nu s-a căsătorit până la o vârstă înaintată.

Actorul povestea și despre „hotărârile radicale“ din viața sa, ca aceea de a renunța la țigări. „Fumam foarte mult, dormeam cu țigara pe piept.